

Nr 1. Een prediking van B. Joh Braaksma over Ps.107 : 1-33.

God redt uit alle nood door gehoorzaamheid

Boven deze psalm lees ik hier in mijn bijbel: "God redt uit alle nood", en dat is een heerlijke waarheid, maar het is wat onvolledig, want die God, die uit alle nood redt, die brengt er ons ook wel eens in. En dan moet ik zo denken aan de woorden van de profeet Hosea, dat ook straks Israël zal uitroepen, als het tot bekering komt in Hosea 6 vers 1 : "Komt, laat ons wederkeren tot den Here! Want Hij heeft verscheurd, en zal ons helen. "Hij is die God, die eerst verscheurt en dat is Zijn Liefde en Zijn wijsheid, omdat wij zonder die verscheuring nooit tot het echte leven zouden zijn gekomen, dan zoden wij verhard gebleven zijn. want Hij heeft verscheurt en zal ons helen. Hij zal ons helen en het verdere, ja "Hij heeft geslagen", het is die God die wel eens slaat. Deze kant van het Evangelie horen wij vandaag weinig, het is altijd: de God, die geneest, maar het is ook wel de God, die ziek maakt, Die ons slaat. Dat horen wij vandaag weinig! Hij slaat niet zo maar, maar Hij slaat tot ons heil, omdat wij anders krom en verdraaid zouden blijven. Hij heeft geslagen en zal ons verbinden en dan zegt Israël: "Hij zal ons ma twee dagen doen herleven." Ja" Israël blijft wee dagen geslagen en op de derde dag zal het leven; dit is het duizendjarigrijk. (2000 jaar blijft Israël geslagen) Maar we willen nu zien, wat Psalm 107 ons te zeggen heeft. Ik vind hier allereerst een heerlijk beeld voor al Gods kinderen. Ik zou de eerste drie verzen de prelude willen noemen, de heerlijke inleiding, want het gaat er om, dat wij toch God zullen gaan loven en prijzen en groot maken, ook als Hij ons slaat, wat nodig is om te komen op de plaats, waar wij wezen moeten. De eerste drie verzen: "Loof den Heer, want Hij is goed", ja goed, ook als het gaat in een diepte, in een dal van duisternis, "want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. En nu staat er, "dat de verlost des Heren zo spreken." God wil, dat Zijn verlost des Heren zo spreken en als zij nog niet zo spreken, dan zijn zij nog geen verlost des Heren en daar bedoel ik niet mee: dat ze dan geen kind van God zijn. Natuurlijk kunnen zij een kind van God zijn, ze kunnen hem aangenomen hebben, want zo velen Hem aan aangenomen hebben, zullen kinderen Gods worden. Ze zijn het ook, maar ze zijn nog niet verlost, en vandaag zien we zoveel van de zulken. Ze hebben de Heer wel aangenomen, ze zijn wel tot persoonlijke overgave en bekering gekomen, maar ze zijn nog geen verlost des Heren, maar de Heer zegt: als je verlost bent, dan kan je de Heer werkelijk prijzen voor alles." Dat de verlost des Heren zo spreken, die Hij uit de macht van de tegenstander heeft verlost", de vijand, die onze ziel gevangen hield, "en uit de landen heeft verzameld. "Zien we hier niet het heerlijke beeld van de Gemeente, de ecclesia, de vergadering van uitgeroepen, die Hij eruit geroepen heeft en die Hij "uit de landen heeft verzameld van het Oosten en van het westen en van het "Noorden en van de zee". Dit is eigenlijk de inleiding tot die heerlijke psalm en nu krijgen wij het eerste gedeelte. En daar behoren wij alle maal toe, als wij kinderen van God zijn. "Er waren er, die dwaalden in de woestijn, op een eenzame weg, een stad ter woning vonden zij niet, hongerig waren zij, ja dorstig, hun ziel versmachtte in hen." Is het eigenlijk zo niet ook met ons gegaan? Waren wij niet allen als dwalenden en heerlijk, als deze wereld voor je een woestijn gaat worden. Het is erg, als deze wereld voor je een paradijs blijft en als je je hier thuis voelt; maar wat wordt het een zegen, al moet het dan door tegenslagen en ellende, als deze wereld voor je een woestijn gaat, worden. Wat is het ook heerlijk, vooral, als je temidden van een groot huisgezin, een grote familie, temidden van veel vrienden en bekenden, enz., eenzaam gaat worden. Hebt u dat gekend in uw leven?, Ik wel. We blijven eenzaam

in zekere zin. Dat is goed, dan zijn wij tenminste geen kudde-dieren, dan lopen wij elkaar maar na; maar als je eenzaam gaat worden, kun je werkelijk de Heer vinden. "Een stad ter woning vonden zij niet", d.w.z. een stad, een plaats van rust. Heerlijk, als je hier vreemdeling gaat voelen als je de rust, waar je ziel naar verlangt, niet kan vinden. "Een stad ter woning vonden zij niet, hongerig waren zij, ja dorstig, hun ziel versmachtte in hen. Toen riepen zij tot den Here in hun benauwdheid en Hij redde hen uit hun angsten; Hij deed hen treden op een effen weg". Kwamen wij toen niet op Een weg, de heerlijke weg, die ons voorgesteld wordt door het Evangelie, Jezus Christus, om in te gaan naar een stad ter woning? Zijn wij geen pelgrims nu? Pelgrims op weg naar het hemelse Jeruzalem? "Hij deed hen treden op een effen weg om in te gaan naar een stad ter woning", en dan komt het : "Dat zij den Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn, wonderen aan de mensenkinderen". Want wij zochten de Heer niet , maar de Heer zocht ons. Is het niet waar?, wij hadden Hem niet lief, maar Hij had ons lief. We hebben Hem lief, omdat Hij ons heeft lief gehad. We zullen "de Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen, omdat Hij de dorstende ziel heeft gelaafd en de hongerende ziel met het goede vervuld." Dat kan alleen, als wij gesmaakt hebben, dat God goedertieren is, zoals de psalmist het ergens zegt: "Proeft en smaakt, dat God goed is". Dat moet je proeven en smaken, als je ziel verzadigd wordt met het goede en dat is, waarvan Jezus zegt: "Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank". Maar ook de dorstende ziel heeft Hij gelaafd, dan worden wij pas een echt verlost. We weten verlost te zijn door het bloed van Jezus Christus, en onze ziel is gelaafd, want Hij doopte ons met Zijn Heilige Geest. Hij vervulde ons met Zijn Heilige Geest . Maar nu moeten wij eerst gekomen zijn, waar die andere psalm van spreekt: "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel naar God" Dit is een echt verlangen naar de doop des Heiligen Geestes. Je ziet vandaag, dat velen wel gedoopt willen worden met de Heilige Geest, om dat ook eens te beleven, om in tongen te kunnen spreken en om gaven te hebben, maar dat is helemaal niet Bijbels!. Bijbels is, dat, mijn ziel schreeuwt naar God, het gaat om Hem. Een hert, dat schreeuwt naar de waterstromen, heeft nergens anders meer interesse voor; het is voor hem een levenskwestie geworden. Hij moet water hebben, anders sterft hij, al het andere kan hem niets schelen, hij schreeuwt naar die waterstromen, hij moet het hebben; dit is, als onze ziel aangeraakt is door God, als wij iets gesmaakt hebben, dat Jezus Christus goed is. En wonderbaar is, dat Wij dan pas onze eigen ellende en armoede gaan zien en dat Hij het waarachtige leven is. "Heer ik kan niet meer buiten U, Gij zijt mijn leven geworden en het is een levenskwestie, dat mijn ziel vervuld wordt met U. Buiten U, naast U is geen leven, ook niet dicht bij U. In U; Gij zijt de bron! Dan gaat het helemaal niet: ik wil in tongen spreken of ik wil dit of dat, maar het gaat om Hem, dat mijn ziel en geest en ook mijn lichaam vervuld wordt met het waarachtige leven van Hem, die het Leven is, die Zijn leven gaf op Golgotha's kruis Daar gaat het om, dat ik vol zal worden van Zijn leven, liefde en kracht. "Heer, zonder U kan ik niets", en dan komt er een loflied op onze lippen en niet alleen op onze lippen, maar het stijgt op uit onze harten. Zo was ik dorstende naar God, toen ik zocht naar de doop met de Heilige Geest. Ik vroeg de Heer niet om tongen, maar ik had een dorst naar mijn Heiland. Ik wilde in Hem a.h.w geheel ondergaan, in Hem verzonken zijn. Ik heb eens een broeder horen roepen, het was een broeder uit Indonesië en hij bad heel eenvoudig: "Heer, laat mij sterven aan Uw liefde. " Dat is dorsten naar de doop des heiligen Geestes. Dat kwam echt uit zijn hart en als je zo verlangt, dan ga je onder in Hem, je wordt ondergedompeld in Zijn liefde, in Zijn kracht, in Zijn leven en dan gaat je mond vanzelf loven en prijzen! Ik weet niet ,wat ik gezegd heb, het was

geen Hollands, maar ik heb de Heer groot gemaakt, omdat Gods Geest mij te hulp kwam en mij vervulde en mijn ziel en hart in liefde gloed zette en dat sloeg vanzelf op mijn tong over en dan ga je de Heer loven, zoals ik het van mijzelf niet kan. Daarom zegt vers 8: "Dat zij den Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen, omdat hij de dorstende ziel heeft gelaafd en de hongerende ziel met het goede vervuld." Is dat niet zo voor al Gods volk, voor de Gemeente?, Ook krijgt dit straks nog een heerlijke eindvervulling in Israël, want Israël wordt ook vanuit het Oosten en Westen en van Overal verzameld, de verstrooiden van Israël kamen in hun land. Daar zullen ze straks in de grote verdrukking komen en als, Jezus met Zijn Gemeente op de aarde komt en zij zien zullen, in Wien zij gestoken hebben, dan zullen ze over Hem rouwbedrijven en dan zal ook over hen de geest der genade en der gebeden uitgestort worden, zoals de profeten gesproken hebben. Maar Israël moet dus verhard blijven naar het raadsplan van God, totdat Gemeente voltallig en opgenomen is. Daarom zullen we des te meer voor Israël bidden, want door hun verharding is het heil tot ons gekomen. Laten wij God in het bijzonder daarvoor danken en Israël dragen in zijn nood. Ze zijn verblind geworden en verhard om onzent wil. En nu komt de volgende groep van vers 10 - 16. Het zijn kinderen Gods, maar ze zijn in niets ongehoorzaam geweest. Er staat. "Er waren er, die in donkerheid en diepe duisternis zaten, gebonden in ellende en ijzer. "Waarvoor? "Omdat zij de woorden Gods hadden weerstreefd en den raad des Allerhoogsten versmaad, had Hij hun hart door moeite vernederd; zij struikelden en er was geen helper." Dit is een groep mensen, tot wie het Woord van God gekomen is, die de boodschap van de Heer kennen en beluisterd hebben, maar ze hebben die woorden weerstreefd, ze zijn niet gehoorzaam geworden en ze hebben de raad des Allerhoogsten gesmaad. En wat is er met hen gebeurd? En ook dat is uiteindelijk weer die grote liefde en wijsheid Gods, ook in Zijn straffen. Omdat zij zich verhardden, heeft Hij hun hart door moeite vernederd en hun overgegeven, zodat zij in donkerheid en diepe duisternis kwamen en zij werden gebonden in ellende en ijzer. Ze werden overgegeven aan bepaalde machten der duisternis. en hier moeten wij op letten. Men denkt vandaag, dat wij, als Gemeente en in het bijzonder als dienstknechten Gods, bij iedereen maar de duivelen er uit te werpen, maar dat is niet waar. We moeten leren, om in alles eerst de Heer te vragen, wat de oorzaak van die gebondenheid is. Ik ben overtuigd, dat de zendeling, die naar de heidenen gaat, die niets van het Woord weten, dat de Heer daar bijzonder meewerkt met wonderen en tekenen en krachten en daar de duivelen eruit werpt. Voor die geldt dit niet en dan is de opdracht natuurlijk: Werp de duivelen eruit opdat zij het licht van het Evangelie van Jezus Christus mogen gaan zien en ontwaren. Maar wij die hier in de landen wonen, waar het Woord van God al zoveel eeuwen lang gepredikt is geworden in de kerken en door de radio en door Schriftverspreiding, misschien Wel Zondag aan Zondag onder de prediking zitten en dan die woorden weerstreven, niet gehoorzaam zijn, niet doen, wat dat Woord zegt: dan geeft God deze mensen over in donkerheid en duisternis en dan laat Hij juist toe, dat is Zijn raadsbesluit, dat machten der duisternis hen gevangen nemen, en tot gebondenen maken, opdat zij in een bepaalde nood, in ellende gaan komen. Dit moeten wij gaan leren onderscheiden. Ik heb hier al eens een voorbeeld aangehaald en ik heb dit ook moeten leren. Wij dachten ook, als er gebonden mensen komen, dan moeten wij direct maar de duivelen uitwerpen. Maar de Heer leerde mij wat anders door de praktijk en liet mij dat ook door Zijn Geest in Zijn woord zien. Ik denk aan die zuster, die de vrouw van een ouderling was en een kind van God. Ze was geen kerkchristen, daar bedoel ik mee, een christen met traditiegelooft, vormgelooft, een christen zonder Christus.

Neen, ze kende de Heer, maar ze was "overspannen, zenuwziek", symptomen vandaag. Ze was in dat krankzinnigen gesticht bij Santpoort en een vriendin van haar, ook een kind van God, die erg met haar te doen had, vroeg aan mij: "Mag ik eens met haar hier komen?" Want zij was niet gevaarlijk, ze mocht weleens van tijd tot tijd onder geleide een uurtje weg, dat is wel eens goed. Ze kwam met haar wij hadden ons al wat voorbereid met een paar broeders en zusters. Toen wij met haar in gebed gingen en de Heer ons hart aanzag, vervulde Hij ons met de kracht van Zijn Geest en wij bestrafden deze machten. De kracht des Heren was daar aanwezig. Zij viel tegen de grond en die machten moesten haar verlaten. Zelfs een zuster, die meebad viel oor de kracht ook tegen de grond. Ze was vrij en ze ging weer terug. Maar een paar dagen later, was het weer hetzelfde en de vriendin kwam ons dat zegen en zei: "Mag ze toch nog eens komen, want ze was werkelijk een paar dagen vrij geweest" en ik zei: "Ja, dat is goed, kom maar". Ik ben van tevoren in gebed gegaan en ik bad: "Heer, wat is dat nu, hoe kan dat? Gij doet toch geen half werk?" De Heer doet, ook geen half werk. Toen toonde de Heer mij, dat zij op een bepaalde wijze ongehoorzaam was en een zonde bleef doen, waarvan de Schrift zelf zegt: "Wie dat doet en daarin doorgaat, dan zal Ik hem schenden". Als wij n.l. zonden van onreinheid doen, als wij zonden doen van hoererij, zegt het Woord; die schendt de tempel van God en God zegt, die zal Ik schenden. En als men daar mee doorgaat, dan stuurt God zelf onreine geesten en machten, opdat men daaronder komt te zitten, totdat het hun benauwd wordt, daar men zo niet heeft willen breken met de zonde, is dat duidelijk? En het gaat niet alleen over die zonde, maar ook over andere zonde. Als wij als kinderen Gods ons verhardten in bepaalde zonden, dan worden wij noem het dan in moderne term, overspannen, zenuwziek en dat laat de Heer toe. Dat is niet van de duivel, dat is van God. Die duivel moet er niet uitgeworpen worden, maar, ze moeten in een nood komen. U kent dat Woord toch wel uit Corinthen? Ik zal het u voorlezen, dan zal ik u tonen uit de Schrift, dat dit zo is. 1 Cor.3 vers 16 en 17: "Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!" Zoals God ook de zichtbare tempel in Jeruzalem overgaf in de handen van Nebucadnezar en liet schenden, zo doet God het nog veel meer van ons lichaam, want het gaat Hem om Zijn eeuwige tempel. Maar denk erom, God doet dat tot redding. Wij vinden er ook een voorbeeld van in 1 Cor.5 vers 4 en 5. Dan zegt Paulus: "Wanneer wij vergaderd zijn, gij en mijn geest met de kracht van onzen Here Jezus; leveren wij in den naam van den Here Jezus dien man aan den satan over tot verderf van zijn vlees, opdat zijn geest behouden worde in den dag des Heren." Hier gaat Paulus niet in den Naam des Heren uitwerpen, maar hij gaat in den Naam des Heren hem overgeven. Wij hebben niet iets te doen. Men gaat altijd een schema maken, maar God werk niet volgens een schema. Wij hebben in diepe afhankelijkheid, als dienstknechten aan onzen Heer te vragen: "Heer, hoe is het in dit geval en hoe wilt U in deze situatie handelen." Dat is bij elk geval weer anders. Wij moeten diep afhankelijk worden van de Heer, Als wij iets gaan doen, dan lopen wij de Heer dikwijls in de weg. Wat is nu de raad van de Heer over deze ziel? Paulus zegt: die man moet je niet bevrijden, die man moet er juist onder, opdat zijn vlees verdorven en zijn geest behouden wordt. Zulke gevallen zijn er meer, maar daar de gemeente van vandaag niet meer haar plaats is, en dat niet meer weet, en de apostelen er niet meer zijn, daarom gaat toch de Heer wel door! Ik weet dat in vele krankzinnigen gestichten gelovige broeders en zusters zitten, maar ze zitten daar, omdat ze ongehoorzaam zijn en Gods woord weer streven en alleen, als ze tot gehoorzaamheid gaan komen, dan worden ze vrij en dan

behoeft er helemaal geen duivel uitgeworpen te worden. Ik heb het met die vrouw gezien. Zij kwam voor de tweede maal en de Heer openbaarde mij precies, wat haar zonde was, en toen zij bij mij kwam, vroeg ik haar eerst (dat doe ik altijd): "Is het tussen u en de Heer in orde?" Want als er iets te belijden is, dan moeten wij, zoals Jacobus zegt, kan der onze zonden belijden. Het belijden moet van de ziel zelf uitgaan en ze zei wel enkele dingen, die het niet waren, maar dat is een soort politiek om het echte daardoor te camoufleren. Ik liet haar even gaan en toen zei ik : "Wees u maar stil, zuster, ik wil u even alleen spreken." Toen ging de vriendin weg. Ik zei het haar. ze werd lijkleek en als door de bliksem getroffen. "Ja", zei ze, "dat is het" en ze begon te huilen. Daar heb ik mijn hele leven al mee geworsteld." Ik zei: "U hebt uw hele leven er mee geworsteld, maar u hebt het Jezus niet laten doen. U hebt die zonde veel te veel gekoesterd, maar zullen wij nu samen het bij de Heer brengen? U kunt u zelf er niet van bevrijden, maar de Heer. Maar u moet vragen of Jezus met Zijn rein heilig leven de heerschappij wil nemen. Dan bent u verlost. Wilt u dat doen? Ze zei: "Ja", en we gingen op de knieën en ze werd verbroken. De Heer was in het midden en de Heer verloste haar. Ik hoefde geen duivelen uit te werper, die waren gevlogen het op het moment, dat zij gehoorzaam werd aan het Woord van God, want zij was onder het gezag van Jezus. Sommigen denken, wat is nu het verschil of je door een hond gebeten wordt of door een wolf. Maar daarin is wel een groot verschil. Als ik geen kind van God ben, als ik van de wereld ben, dan en ik in de macht van de wolf, van de duivel, die ons verscheurt en verslindt. Maar zo gauw, als ik bij Jezus gekomen ben dan ben ik een schaap van Zijn Kudde, maar dan is de wolf de herdershond geworden. Jezus gebruikt de duivel als herdershond en ook alle demonen, want deze zijn aan Hem onderworpen. Jezus laat toe, dat de duivel het doet; dat is goed, want dan komt u dicht bij Hem. Hij zorgt er wel voor, dat Zijn hond Zijn schaap niet verscheurt, maar wel een knauw geeft, zodat het schaap dicht bij de Herder komt. Dat is het grote verschil . Zo gauw wij Jezus aangenomen hebben , is de duivel onze herdershond, die moet ons dienen. Die zuster was ook onder die herdershond en is door deze ellende bij de Herder gebracht en toen was de hond al geweken. Die zuster is sedert dien geheel genezen. De doktoren zeiden, dat ze naar huis mocht gaan. Het is al jaren geleden, de Heer doet geen half werk. Ze leeft nu nog en is geheel gezond. Nu gaan wij weer naar Ps.107. Gaat u het nu begrijpen? Vers 10: "Er waren er, die in donkerheid en diepeduisternis zaten. "Kent u die duisternis niet in die krankzinnigen gestichten, ontzettend, vreselijk. Ik heb patiënten opgezocht en met enkelen gebeden, maar het is afschuwelijk; je komt er uit of je gebroken bent en als je met één ziel gaat bidden, worden de anderen onrustig en schreeuwen. Ze voelen gewoon de kracht van de Heer. Laten wij dat verstaan. " Ze waren gebonden in ellende en ijzer, omdat zij de woorden Gods hadden weerstreefd en den raad des Allerhoogsten versmaad." We zitten hier in Christelijk Nederland. Het is goedkoop en makkelijk, dat, als wij ongehoorzaam blijven aan de Heer en het vlees maar dienen, en wij daardoor onder machten komen te zitten, om die machten er maar even uit te laten werpen; maar ze zijn er dan wel even uit, maar ze komen echter zeventvoudig terug, dat is zeker. Dat is niet de weg, als zij het Woord kennen, moeten zij zich buigen en gehoorzaam worden. Maar natuurlijk is het anders voor degenen die het Woord niet kennen. Al is Nederland nog zo christelijk, er zijn duizenden, die het Evangelie niet kennen. Maar let op de liefde van de Heer; "had Hij hun hart door moeite vernederd; zij struikelden, en er was geen helper. Toen riepen zij tot den Here. " Daar wil de Heer hun hebben in hun benauwdheid en Hij is getrouw en Hij verloste hen uit hun angsten; Hij voerde hen uit donkerheid en diepe duisternis en verscheurde hun banden. "Ziet u het, Hij deed het en al de macht van

de boze werd ogenblikkelijk verbroken. En nu moeten zij "den Heer gaan loven om Zijn goedertierenheid en om Zijn wonderen aan de mensenkinderen, omdat Hij koperen deuren heeft verbroken en ijzeren grendels heeft verbrijzeld. "Dat is heerlijk! En u komt er een derde groep. Hier hebben wij een groep van zieken. En nu zegen wij .tegenwoordig direct: zij zijn ziek, dus dan moet je de ouderlingen gaan roepen, die je zalven en dan ben je genezen, en als je dan niet geneest, ja, dan heb je geen geloof. Maar dat is niet waar. Gods Woord leert ons wat anders. Er staat: "Er waren dwazen." Dit gaat allemaal nog over gelovigen. Ik ben overtuigd, dat, als een zendeling in de heidenwereld werkt, God machtig meewerkt en zieken geneest zelfs doden op wekt. Maar hier gaat het om hen, die de weg van de Heer wel kennen. Er staat: "Er waren dazen, die wegens hun zondige wandel", (hoort u het, ze zijn christenen, maar hun wandel is een zondige wandel, ze leven tot oneer van hun hemelse Vader) " en wegens hun ongerechtigheden gepijnigd werden; hun ziel gruwde van elke spijs, ze waren den poorten des doods nabij, Toen riepen zij tot den Here in hun benauwdheid, en Hij verlostte hen uit hun angsten; Hij zond zijn Woord, Hij genas hen." Hier moeten niet direct de handen opgelegd worden, geen sprake van. Als de Heer Zijn dienstknechten zendt, daar, waar het evangelie bekend is, dan worden ze ook aangedaan met bepaalde geesteskrachten en dan hebben ze ook gaven om gezond te maken, om de arme zielen niet alleen te genezen, maar, opdat aan hen openbaar wordt, de opstandingskracht van de levende Heer, dat Jezus een levende God is. Maar dat hoeft de Heer hier niet te doen, als Wij weten, dat Jezus leeft, want het gaat hier om gelovigen, die .belijden, dat Jezus opgestaan is. Neen, maar wat moet hier gebeuren? Hij zendt Zijn Woord en genas hen en daarom zegt Jacobus : "Roept de ouderlingen; der gemeente," niet om de handen direct op te leggen, maar daar moet dus een zielzorgelijk gesprek plaats vinden: er staat: "belijdt elkander de zonden." Men kent het Woord niet, als men ouderlingen gaat roepen, die in Nederland komen spreken van uit andere landen. Als dan zo'n spreker komt, dan zijn er veel zielen (en meestal zijn het de zelfde), die altijd weer naar voren gaan, om voor hen te laten bidden. Maar dit is niet de weg van de Heer. Er staat de eigen ouderlingen der gemeente, daar bedoelt de Heer die van de plaatselijke gemeente, ouderlingen, die je kennen en weten, dat je tot hetzelfde geestelijk gezin behoort. Er moet wat uitgesproken worden, daarom staat er ook ouderlingen. Er moet een zielzorgelijk gesprek gevoerd worden, er moet wat opgeruimd worden. Dan wordt het Woord, dat zij ontvangen en waaraan zij gehoorzamen voor hen kracht en genezing. Het is zo simpel eenvoudig. Kijk maar, wat Jac .5 vers 14 zegt : "Is er iemand bij u ziek (hij bedoelt in de eigen kring) ? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen" (dat zijn de opzieners van diezelfde kring, die weten, wat er in de weg kan staan en waarin deze ziel niet goed wandelt, die zielzorg aan hem kunnen doen). Dat is de zaak, waar het om gaat: "opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in den naam des Heren. En het gelovig gebed zal den lijder gezond maken en de Here zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden. Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander , opdat gij genezing ontvangt". Dat is zo belangrijk . Ik heb dikwijls gezien, dat de meesten op bepaalde' dingen vast zaten en dat het eerst tot klaarheid gebracht moest worden, en als de ziel dan door het Woord tot klaarheid: kwam, er op dat moment dan ook de genezing, in trad. Maar ik heb ook gezien, dat de Heer wel eens duidelijk maakte, dat het Zijn bedoeling was met, Zijn kind, om het thuis te halen en het dus niet meer te genezen. Daarom zegt de Heer, dat zij de ouderlingen moeten roepen, opdat Gods Geest deze dienstknechten kan gaan openbaren, wat de wil en bedoeling van God is. Als er twee

of drie echte ouderlingen zijn, gezalfd en vervuld met de Heilige Geest, dan ontvangen die, hetzij door gebed of door ingeving de overtuiging, wat de weg is. Wij lezen verder: "En deed hen aan de groeve ontkomen" en in vers 22: "dat zij lofoffers offeren en zijn werken met gejubel vertellen". Hier moeten zij met gejubel getuigen, dat staat er hier speciaal bij, bij de anderen niet. Nu krijgen wij nog een vierde groep: en die vind ik de voornaamste, want daar zijn wij als dienstknechten heel direct bij betrokken. Ps . 107 vers 23 - 32. In de twee voorgaande groepen hebben wij gezien, hoe belangrijk het is, dat er goede zielzorgers zijn, goede voorgangers, geroepen dienstknechten, die de Heer kan gebruiken voor Zijn kudde. Hoe belangrijk is dat en daarom komen die nu aan de beurt. We zouden zo oppervlakkig zeggen, hier wordt de zeeman mee bedoelt. Vers 23: "Er waren er, die met schepen de zee bevoeren". De zee heeft in de Bijbel veelal de betekenis van de volkeren massa, en de scheepjes, die er op varen, zijn de scheepjes van het evangelie. Het zijn de gemeenten en zij drijven handel op de grote wateren. Moeten wij geen handel drijven? "Drijf handel", zegt Jezus, "totdat Ik kom". Het gaat hier om de dienstknechten, hoort u, maar . Vers 24: "Zij zagen de werken des Heren en zijn wonderen in de diepte". Natuurlijk, daarvoor zijn ze dienstknechten. Als zij de werken des Heren nog niet zouden zien en als zij de wonderen niet zouden kunnen verstaan, dan zouden het geen dienstknechten zijn. De echte dienstknechten moet Hij wel eens in grote nood brengen. Vers 25: "Hij sprak en deed een stormwind opsteken die haar golven omhoog hief. zij rezen ten hemel, zonken neer in de waterdiepten, hun ziel verging van ellende". Ik weet niet, of ik dat helemaal versta, maar ik heb het geestelijk dikwijls moeten doormaken en daardoor heb ik kunnen leren , wat mij dus niet is komen aanwaaien. Toen de Heer mij voor het eerst plaatste op de Ark, (dat was ook een bootje), kwamen vele moeilijke gevallen naar mij toe, die het in andere gemeenten niet konden uithouden. Ze zeiden: "niemand hoeft ziek te zijn", maar velen van hen waren wel ziek. Ze hadden een prachtig getuigenis, maar thuis deugde de zaak niet, en rommel was het dikwijls, of een slecht huwelijk. Noem maar op, maar ik zal u vertellen, we zijn wel eens in stormen gebracht en ik wist niet, waar ik het zoeken moest. Maar prijs de Heer, het ging goed, de Heer had er een bedoeling mee hoor maar. Vers 27: "Zij tuimelden en wankelden als een beschonkene". Nu, ik heb .dat wel mee gemaakt en dan zei ik: "Nu weet ik het niet meer" en daar is het de Heer om begonnen. "Al hun wijsheid werd verslonden". God wil, dat wij alles van onszelf. verliezen. "Al hun wijsheid werd verslonden. "Maar de Heer wil een dienstknecht, die gestorven moet zijn aan zichzelf, er moet geen eigen wijsheid overblijven. Nu, de Heer heeft het van mij ook afgenomen; ik dacht, dat ik zo'n goed inzicht in de Bijbel had, maar de Heer nam het van mij weg. We legden de handen op zieken, maar de meesten bleven toch krank. "Al hun wijsheid werd verslonden" en ik dank God er voor (ik hoop, dat al de echte dienstknechten dit ook nog eens zullen meemaken, dat ze flink gaan tuimelen en wankelen, dat ze er akelig van worden. Dan gaat de Heer wat met hen doen. Ja, we lachen er om, maar ik meen het in diepe ernst. Ik dank God er voor! Want als God dat niet gedaan had, was ik in deze eigen kracht op die weg voortgegaan, in een eigen ijver (we weten het immers zo goed, het staat toch geschreven, ziek zijn hoeft niet, Jezus heeft alle ziekte gedragen, de duivel hoeft er niet in te zijn, we werpen hem eruit in Jezus Naam, we weten het zo goed!) Maar dan hoop ik, als we het zo goed weten, dat we dan op een scheepje komen, dat flink in de storm gaat komen. Hier staat, dat de Heer ging spreken en een stormwind deed opsteken, die haar golven omhoog hief. ze rezen ten hemel en zonken neer in de waterdiepten, hun ziel verging van ellende "Hoor u het van deze mannen, die de leiding hebben en zo worden ze op de

bijbelschool van de Heer gebracht, op de bijbelschool van de praktijk. Ik heb een grote eerbied voor alle bijbelscholen, maar dat is tenslotte nog meer theorie; dat moet je er ook wel bij hebben, natuurlijk moet je kennis van het Woord hebben, maar de echte bijbelschool is de praktijk van het leven. "Toen riepen zij tot den Here in hun benauwdheid en Hij voerde hen uit hun angsten; Hij maakte den storm tot een zacht suizen, zodat de golven stil werden. Zij verheugden zich, omdat die tot rust kwamen". De Heer nam die storm niet weg, maar die storm werd een zacht suizen en in dat suizen konden zij de stem van den Heer horen. En nu komt het: "Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte". Nu kan Hij ons gebruiken naar het doel. "Dat zij den Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen", want wat moeten zij nu gaan doen? "Dat zij hem verhogen in de gemeente des volks". Nu komen zij niet in eigen kracht, niet in eigen vuur, niet in eigen wetenschap niet in eigen ijver, maar "dat zij Hem verhogen in de gemeente des volks" ja, nu kan God Zich in hen verheerlijken. "Hem loven in de raad der oudsten", dat worden echte apostelen, evangelisten, echte leraars, zielzorgers, herders, die de oudsten zelfs kunnen leren. Daar gaan wij mee besluiten en nu mogen wij den Heer eigenlijk wel bidden: Heer, Geef dan maar zo'n flinke storm over al uw voorgangers, ook hier in Nederland, dat hun ziel goed van ellende vergaat en dat zij gaan wankelen en tuimelen: Heer, opdat al hun eigen wijsheid verslonden wordt en dan kunt Gij ook met Nederland en Uw volk in Nederland klaar komen om ze te brengen in de haven van hun begeerte. Dan kan er een echte opwekking komen, een echte doorbraak, een echte heiliging en verlossing van Uw volk. Dan krijgen wij weer leraars weer apostelen. Het gaat niet langs een eenvoudige weg, het gaat langs de weg van de Heer. Zullen wij daarvoor Hem danken en prijzen?